Opłata pocztowa ryczałtem.

Nr. 2. Luty 1928. Rok XII.

CZASOPISMO ADWOKATÓW POLSKICH

Kwartalnie 5 Zł. Poszczególny Nr. 2 zł.

ORGAN

ZWIĄZKU ADWOKATÓW POLSKICH.

Wychodzi co miesiąca. Cena ogłoszeń wedle umowy.

Członkowie Związku A. P. otrzymują bezpłatnie.

Korespondencje do Redakcji: Lwów, Jagiellońska 8. — Telef. Redakcji i Prezydjum Związku 2917.

Do Nru tego dołącza się:
Nr. 2 Działu Czasopisma A. P. dla Województw zachodnich
(okręgów Sądów Apelacyjnych Poznania, Torunia i Katowic).

Ogłoszenia związkowe.

W tej rubryce naczelnej — na którą zwracamy szczególną uwagę Zarządów wszystkich Oddziałów i P. T. Członków Związku — ogłaszane są wszelkie uchwały i zarządzenia związkowe, tak Zarządu Głównego, jak Oddziałów, do tego przeznaczone).

ZAPROSZENIE

na VIII-e posiedzenie Zarządu Głównego Związku Adwokatów Polskich, które się odbędzie we Lwowie w dniach 25 i 26 lutego 1928 w lokalu Związku ul. Sokoła l. 4,

tudzież:

na I-e zebranie Komitetu Obszerniejszego IV-go Ogólnego Zjazdu Adwokatów Polskich,

które się odbędzie

we Lwowie dnia 26 lutego 1928 w lokalu Związku ul. Sokoła l. 4.

UWAGA. Prezesi Oddziałów, albo ich zastępcy, lub delegowani w ich miejsce przez Zarządy Oddziałów członkowie tych Oddziałów, mogą brać udział w posiedzeniach Zarządu Głównego z głosem stanowczym (art. 31 stat.), wszyscy zaś inni członkowie Oddziałów, oraz delegowani przez nie, lub zaproszeni przez Zarząd Główny Członkowie Komitetu Obszerniejszego IV. Zjazdu A. P. jako słuchacze.

Porządek obrad:

I. Zarządu Głównego:

Dnia 25 lutego (sobota) godz. 10.

1. Stwierdzenie legitymacji Delegatów i kompletu.
2. Odczytanie protokołu VII posiedzenia.
3. Sprawy nowopowstałych Oddziałów Związku w Toruniu i Wilnie.
4. Sprawozdanie Wydziału Wykonawczego i Zarządów Oddziałów.
5. Sprawa przystąpienia do Międzynarodowego Związku Adwokatów w Paryżu (ref. Dr. Dzię3dzielewicz).
6. Sprawa udziału w VII. Zjeździe Adwokatów francuskich w Reims w maju 1928 r. (ref. Dr. Dzięd3zielewicz).
7. Projekt ustawy o urządzeniu adwokatury prof. J. J. Litauera i tryb dalszych obrad nad tym projektem (ref. Dr. Dzięd3zielewicz, Dr. Blumenfeld i Dr. Artur Till).

Posiedzenie popołudniowe godz. 16.

8. Dyskusja ogólna nad projektem kol. J. J. Litauera.
9. Dyskusja szczegółowa nad tymże projektem na podstawie wniosków referentów i Członków Zarządu Głównego.

Po posiedzeniu Wspólne zebranie towarzyskie w sali Imperialu ul. 3 Maja l. 3 o godz. 21.

Dnia 26 lutego godz. 10.

10. Dalszy ciąg dyskusji szczegółowej jak p. 9.
11. Regulamin dla Kół Związku (ref. Dr. Karol Argasiński).
12. Oznaczenie miejsca i czasu IX. posiedzenia Zarządu Głównego.
13. Porządek obrad i organizacja IV. Zjazdu Adwokatów Polskich w Toruniu.

14. Sprawa dorocznego uroczystego dnia Związku.
15. Oznaczenie prenumeraty *Czasopisma* A. P. na r. 1928.

Porządek obrad:

II. Komitetu obszerniejszego IV. Zjazdu Adwokatów Polskich

godz. 12 w większej sali Zwiazku ul Sokoła 4, II p.

1. Zagajenie i sprawozdanie z czynności przygotowawczych.
2. Zawiązanie Komitetu obszerniejszego i wybór jego Prezydjum.
3. Dyskusja ogólna nad programem i organizacją IV. Zjazdu Adwokatów Polskich.

ZWIĄZEK ADWOKATÓW POLSKICH
ZARZĄD GŁÓWNY

Dr. K. Argasiński Sekretarz. *Dr. A. Dzięedzielewicz* Prezes.

Dziewiąty Oddział Związku Adwokatów Polskich w Wilnie.

Dnia 21 stycznia 1928 r. spełniło się gorące pragnienie naszego Związku, wypowiadane już tylekroć od czasu nowej jego organizacji t. j. od 1925 r. na Walnych Zgromadzeniach i ostatnim III Ogólnym Zjeździe Adwokatów Polskich, odbytym w tymże roku w Poznaniu. W Wilnie, opromienionem tylu wspomnieniami dziejów naszych i promieniującem tylu najdroższymi dla narodu naszego pamiątkami, i spuścizną naszych największych Duchów, — powstał IX Oddział naszego Związku. Stało się to za inicjatywą Zarządu Warszawskiego Oddziału stołecznego, a przy współpracy jego Delegata Kolegi Wacława Szumańskiego. Na Zebraniu Kolegów Wileńskich, tego dnia odbytem, postanowiono zawiązać ten Oddział, a zarazem wybrano jednomyślnie jego tymczasowy Zarząd, zlecając mu przedsięwzięcie wszelkich kroków wymaganych statutem do jego definitywnego zorganizowania t. j. zatwierdzenia przez najbliższe Walne Zgromadzenie Związku w Toruniu i zastąpienia Zarządu tymczasowego, — Zarządem stałym.

Jest to więc ostatni nasz Oddział w siedzibie Sądu Apelacyjnego tak, że z tą chwilą już wszyskie okręgi Sądów Apelacyjnych będą miały w myśl art. 2 statutu swoje Oddziały związkowe, jak to podaliśmy w dołączonym do Nr. *Czasopisma* z r. b. „Ustroju i Calendarium Związku. Tem samem z tą chwilą organizacja Związku staje się pełną, bo pokrywa siecią swych Oddziałów nietylko okręgi wszystkich ośmiu Sądów Apelacyjnych, ale ponadto ma jeszcze jeden Oddział w siedzibie Izby Adwokackiej w Łucku, należącej do okręgu Sądu Apelacyjnego w Lublinie, gdzie Związek ma również swój osobny Oddział.

Do tymczasowego Zarządu Oddziału Wileńskiego wybrano: Prezesa Kol. Leona Sumoroka (Wilno, ul. Mickiewicza 22), Wiceprezesa Kol. Marjana Engiela (Wilno, ul. Mickiewicza 19); Sekretarza Kol. Władysława Miedzianowskiego (Wilno, ul. Orzeszkowej 3) i Skarbnika Kol. Zbigniewa Jasińskiego (Wilno, ul. Orzeszkowej 3).

Adwokatura polska w Wilnie i jego okręgu apelacyjnym jest nietylko liczebnie, ale i duchowo z mocy swej tradycji powołaną do odegrania bardzo ważnej roli w ogólnej pracy związkowej. Będzie ona miała wielkie zadanie na tym posterunku kresowym współdziałać z miejscową Izbą Adwokacką we wszystkich pracach na tem rozległem polu, jakie otwiera przed adwokaturą naszego Państwa konieczność: podniesienia etyki, ścisłości obowiązkowej i wiedzy zawodowej, a także współżycia koleżeńskiego polskiej adwokatury; — pole tak trudne i rozległe, że praca samych Izb Adwokackich, przy ich tak licznych innych agendach, wystarczać tu nie może.

W spełnianiu tych zadań do życzeń wyrażonych nowemu Oddziałowi przez Zarząd Główny Związku dołączamy nasze imieniem Redakcji.

Dr. Antoni Dzięedzielewicz.

Pokątne doradztwo w b. zaborze rosyjskim.

(Memorjał Naczelnej Rady Adwokackiej w Warszawie do Ministra Sprawiedliwości. Streszczenie).

(Dokończenie).

Drugim środkiem ukrócenia pokątnego doradztwa winno być niezwłoczne wydanie i surowe przestrzeganie zarządzenia, aby do kancelarji wszystkich Sądów, oraz komorników sądowych, nie były dopuszczane osoby postronne celem przeglądania akt i sporządzania z nich notatek. W praktyce kancelarje sądowe udzielają informacji z akt, a nawet dają akta do przeglądania każdemu, kto o to prosi, nie sprawdzając, czy petent ma udział w sprawie w charakterze strony, lub pełnomocnika. Szczególniej w instytucjach Sądów pokoju powyższa praktyka najbardziej się rozpowszechniła. Wreszcie za zajmowanie się zawodowo pokątnem doradztwem należy do obowiązującego Kodeksu karnego z 1903 r. wprowadzić surową sankcję karną.

Z uwagi na to, że w myśl art. 5 Statutu Tym. Pal., oraz dekretu z dnia 8 lutego 1919 r. o obrońcach sądowych i w Sądach pokoju mogą udzielać porad prawnych, oraz prowadzić cudze sprawy zawodowo jedynie adwokaci, tudzież ci obrońcy sądowi, każdy inny, kto, nie należąc do stanu obrończego, zawodowo udziela porad prawnych, lub prowadzi cudze sprawy sądowe, administracyjne, lub samorządowe, popełnia czyn nielegalny, który jako przywłaszczenie sobie praw, związanych z należeniem do stanu obrończego, winien być karany.

Jeżeli za uprawianie pokątnego lecznictwa wprowadziła ustawa z dnia 2 grudnia 1921 r. (Dz. U. Nr. 105/21 r. poz. 762) sankcję karną, to wzorując się na tem, Naczelna Rada projektuje w stosunku do pokątnych doradców wprowadzenie do Kodeksu karnego z 1903 r. nowego przepisu, treści podanej niżej.

Dalszymi ośrodkami, w których gnieździ się i z których szerzy się zaraza pokątnego doradztwa są wszelkiego rodzaju biura porad prawnych, redagowania próśb i podań, przepisywania na maszynach i t. p.

Współzawodnictwo adwokatury z działalnością wspomnianych biur jest bardzo utrudnione, albowiem w braku ustawowej reglamentacji i kontroli rzeczonych biur przez władze państwowe przyciągają one klijentelę wszelkimi sposobami. To też Rady Adwokackie w Warszawie, Lublinie, Wilnie i Łucku jednomyślnie wypowiedziały się za niezwłocznem zamknięciem i zlikwidowaniem omawianych biur. Na ujemną i szkodliwą dla ludności działalność tych biur wielokrotnie już zwracano uwagę właściwych władz.

Reglamentacja ustawowa omawianych biur była również przedmiotem rozważań Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Ministerstwa Sprawiedliwości. W wyniku narad, odbywanych wielokrotnie w tym przedmiocie, w dniu 16 marca 1922 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1921 r. wniosło do Sejmu Ustawodawczego projekt ustawy „w przedmiocie otwierania i prowadzenia biur próśb i podań“ (Druk Sejmu Ustawodawczego Nr. 3400), mającej obowiązywać na obszarze b. zaboru rosyjskiego. Powyższy projekt nie był jednak przez Sejm rozważany.

Naczelna Rada uważa, że kwestja dalszego istnienia i koncesjonowania tego rodzaju biur, winna być niezwłocznie uregulowana w drodze rozporządzenia Pana Prezydenta Rzp.

Zdaniem Naczelnej Rady Adwokackiej przy rozstrzyganiu tej kwestji należy wziąć za punkt wyjścia nieuchylone dotychczas postanowienie b. Komitetu Ministrów „o zabronieniu zakładania biur prowadzenia cudzych spraw“. W wykonaniu powyższego postanowienia już byłe władze rosyjskie nietylko skasowały wszystkie takie biura bez względu na osoby, które je prowadziły,

lecz nawet zabroniły adwokatom urządzania wspólnych kancelarji. W ten sposób zamknięto n. p. w Warszawie biuro porad prawnych, prowadzone przez grupę pomocników adwokatów przysięgłych t. zw. „kancelarję włościańską“, utworzoną i prowadzoną przez grupę znanych adwokatów w której udzielano pomocy prawnej włościanom, oraz wiele innych.

Od tego czasu na obszarze b. zaboru rosyjskiego nie powstało ani jedno takie biuro, którem kierowaliby adwokaci, względnie wykwalifikowani prawnicy; *natomiast od czasu zajęcia kraju przez okupantów, a zwłaszcza od czasu powstania Państwa Polskiego, zaczęły się mnożyć w sposób zastraszający wszelkiego rodzaju i nazwy biura prywatne, utrzymywane w celach zysku przez osoby niepowołane i udzielające pomocy prawnej ludności przez jednostki niewykwalifikowane.*

Wyjątek stanowią t. zw. „konsultacje adwokackie“, czyli biura bezpłatnych porad prawnych, urządzane przez Rady Adwokackie przy Sądach okręgowych, oraz biura porad prawnych otwierane w niektórych miejscowościach przez władze samorządowe.

Zdaniem Naczelnej Rady, postanowienie b. Komitetu Ministrów z 1902 r. oraz art. 2295 ros. kod. cyw., obowiązującego na ziemiach wschodnich, powinny ulec zmianie w tym sensie, aby biura porad prawnych i prowadzenia cudzych spraw mogły być zakładane i utrzymywane jedynie przez instytucje samorządowe, lub społeczne pod kierunkiem i odpowiedzialnością adwokatów. Jeżeli bowiem istnieją w kraju i przynoszą korzyść ludności lecznice i przychodnie dla chorych, zakładane i prowadzone przez lekarzy, którzy za pomoc lekarską pobierają od mniej zamożnej ludności stosunkowo skromne wynagrodzenie, — to niema słusznej podstawy do zakazu otwierania biur porad prawnych przez instytucje samorządowe i społeczne, o ile pomienione biura będą kierowane wyłącznie przez adwokatów. — Rzecz oczywista, że nie może być również zakazane prowadzenie przez adwokatów wspólnych kancelarji. Z powyższych względów Naczelna Rada projektuje, aby omawiany zakaz, zawarty w postanowieniu b. Komitetu Ministrów z 1902 r. oraz art. 2295 ros. kod. cyw. został uchylony, a w ich miejsce był wydany przepis treści następującej: *„Biura porad prawnych i prowadzenia cudzych spraw mogą być zakładane i utrzymywane jedynie przez instytucje samorządowe, lub społeczne, pod kierunkiem i odpowiedzialnością adwokatów. Nadzór nad działalnością tych biur należy wyłącznie do właściwych Rad Adwokackich“.*

Gdyby Ministerstwo Sprawiedliwości przychyliło się do jednomyślnej opinji wszystkich Rad adwokackich o konieczności skasowania wszelkich takich biur, oraz zakazu otwierania w przyszłości podobnych biur, to projektowany wyżej przepis należałoby uzupełnić przepisem dodatkowym treści następującej: *„Wszystkie istniejące na obszarze b. zaboru rosyjskiego biura porad prawnych i prowadzenia cudzych spraw, biura próśb i podań i wogóle wszelkiego rodzaju biura i kantory, udzielające wprost, lub ubocznie pomocy prawnej ludności, ulegną zamknięciu i likwidacji, o ile nie odpowiadają warunkom wymienionym wyżej“.*

W razie odmiennej opinji Ministerstwa Sprawiedliwości, lub Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, projektowany przez Naczelną Radę przepis o biurach porad prawnych, wypadałoby wprowadzić do ogólnych przepisów o działalności biór próśb i podań.

W każdym razie Naczelna Rada uważa, że do czasu wydania specjalnych przepisów, należałoby niezwłocznie wydać zakaz otwierania wszelkich tego rodzaju nowych biur i kantorów, pod grozą kary aresztu do 6 tygodni i grzywny do 1.000 zł., lub obu tych kar łącznie, oraz niezwłocznego zamknięcia biura, lub kantoru.

Na zasadzie powyższego Naczelna Rada ma zaszczyt prosić Pana Ministra:

1. o polecenie Prezesom wszystkich Sądów na obszarze b. zaboru rosyjskiego rozciągnięcia ścisłego nadzoru, aby sekretarze, podsekretarze, kanceliści sądowi, tudzież

komornicy, okazywali akta sądowe, lub egzekucyjne i udzielali informacji w sprawach wyłącznie stronom zainteresowanym, lub ich pełnomocnikom, oraz, aby dopuszczali do sporządzania notatek z akt sądowych, lub egzekucyjnych jedynie strony, lub pełnomocników, względnie współpracowników kancelarji adwokackich i obrończych, pod odpowiedzialnością adwokatów lub obrońców;

2. o spowodowanie w możliwie najkrótszym czasie wydania rozporządzenia Pana Prezydenta R. P. o zmianach w przepisach postępowania cywilnego i karnego oraz dodatku do art. 577 kod. kar., obowiązujących w b. zaborze rosyjskim, treści następującej:

Art. 1.

1. Art. 14 U. P. C. opiewać będzie:

„Strony mają prawo występować osobiście, lub zastępować się przez pełnomocników we wszystkich sprawach, toczących się w Sądach pokoju i w Sądach okręgowych, jako w ich instancjach odwoławczych.

Wszelkie czynności, dotyczące postępowania w Sądach okręgowych i w Sądach apelacyjnych winny być załatwiane wyłącznie przez pełnomocników z pośród adwokatów, lub obrońców sądowych, a w Sądzie Najwyższym tylko z pośród adwokatów.

2. Art. 44 U. P. C, opiewać będzie:

„Pełnomocnikami w Sądach pokoju, oprócz adwokatów, obrońców sądowych i obrońców przy Sądach pokoju, mogą być rodzice, małżonek, dzieci, oraz osoby sprawujące na mocy pełnomocnictwa ogólny zarząd majątków, albo interesów strony".

3. Uchyla się art. 245, 246 i 1632 U. P. C., oraz art. 13 przepisów przechodnich do U. P. C.

Art. 2. W ustępie drugim art. 44 U. P. K. skreśla się wyrazy: „i że działalność ich jest szkodliwa dla wymiaru sprawiedliwości".

Art. 3. Dodaje się do art. 577 kod. kar. art. 577^1 o następującem brzmieniu:

„Kto bezprawnie zajmuje się zawodowo udzielaniem porad, lub załatwianiem cudzych spraw i interesów w instytucjach państwowych, sądowych, administracyjnych, lub samorządowych w charakterze doradcy, pośrednika, lub pełnomocnika, zwłaszcza, gdy umowa pełnomocnictwa ukrywa się pod postacią pozornego nabycia cudzego roszczenia, ten ulegnie karze aresztu do 6 tygodni, lub grzywnie do 1.000 zł., albo obu tym karom łącznie.

Osoby, które się dopuściły takiego przestępu poraz drugi, lub większą ilość razy, ulegną karze więzienią.

W razie świadomego działania na szkodę, osoby wymienione w powyższych dwóch ustępach, o ile szkoda rzeczywiście nastąpiła, ulegną karom, przewidzianym w art. 577, zależnie od wysokości szkody".

3. o spowodowanie w możliwie najkrótszym czasie wydania rozporządzenia Pana Prezydenta R. P. w przedmiocie otwierania i prowadzenia biur porad prawnych i prowadzenia cudzych spraw na obszarze b. zaboru rosyjskiego treści następującej:

Art. 1. Biura porad prawnych i prowadzenia cudzych spraw mogą być zakładane i utrzymywane jedynie przez instytucje samorządowe, lub społeczne, lecz pod kierunkiem i odpowiedzialnością adwokatów. Nadzór nad działalnością tych biur należy wyłącznie do właściwych Rad Adwokackich.

Art. 2. Wszystkie istniejące na obszarze b. zaboru rosyjskiego biura porad prawnych i prowadzenia cudzych spraw, biura próśb i podań i wogóle wszelkiego rodzaju biura i kantory, udzielające ludności wprost, lub ubocznie pomocy prawnej, ulegają zamknięciu i likwidacji, o ile nie odpowiadają warunkom, wymienionym w art. 1 niniejszego rozporządzenia.

Art. 3. Uchyla się wszelkie obowiązujące dotychczas przepisy prawne, sprzeczne z niniejszem rozporządzeniem.

4. o spowodowanie niezwłocznego wydania na właściwej drodze zakazu otwierania biur porad prawnych i prowadzenia cudzych spraw i wogóle wszelkiego rodzaju biur i kantorów, utrzymywanych przez osoby prywatne i udzielających wprost, lub ubocznie pomocy prawnej ludności, pod grozą kary aresztu do 6 tygodni, lub grzywny do 1.000 zł., albo obu tych kar łącznie, oraz niezwłocznego zamknięcia otwartego biura, lub kantoru.

Zasady orzecznictwa

Rady dyscyplinarnej Lwowskiej Izby Adwokatów

rok 1927 *).

zestawił

Dr. Ignacy Schönbach

1. Adwokat, który jako zarządca realności, wymawia dla zastępowanego przez się właściciela realności nadmierne, niesprawiedliwe, lub wprost sprzeczne z ustawą korzyści, staje się winnym wykrocenia przeciw obowiązkom i godności stanu. (O. z 14 maja 1927 Rd. 108/26/739).

2. Każda urzędowa działalność adwokata, która bezpośrednio, lub chociażby pośrednio zmierza do tego, by zarząd masy konkursowej, lub ugodowej, został powierzony osobie, nie będącej adwokatem, podkopuje powagę stanu adwokackiego w opinji Sądów i ogółu wykracza zatem przeciw godności stanu. (O. z 6 listopada 1926 Rd. 60/26/449).

3. Adwokat, sprawujący obronę w procesie karnym, w którym drugi adwokat jest głównym świadkiem obciążającym oskarżonego, nie ma obowiązku ograniczania się, lub krępowania w bezwzględnej i nieustraszonej ocenie i krytyce złożonych przez tego adwokata zeznań ze względu na łączące go ze świadkiem koleżeństwo zawodowe -- jeśli według jego sumienia takiej krytyki wymaga właśnie skuteczna obrona klijenta.

Z takich pobudek pochodzące zaniedbania, lub choćby tylko niedopowiedzenia obrońcy, mogłyby raczej stanowić wykroczenia przeciw obowiązkom stanu, określone w przepisie § 9 ord. adw.

Z drugiej strony jednak, adwokat, który uprawnień płynących z tego przepisu prawnego nadużywa przez rzeczowo nieusprawiedliwione i w celu sumiennej obrony klijenta żadnego uzasadnienia nie mające naruszenie czci i godności osoby trzeciej, a tem bardziej Kolegi, staje się winnym wykrocenia przeciw godności stanu. (O. z 18 czerwca 1927 Rd. 30/27/210).

4. Pominięcie przez adwokata kolegi, zastępującego stronę przeciwną i zwrócenie się bezpośrednio do strony drugiej z propozycją ugodową, wśród warunków, które zdradzają lekceważenie kolegi, zastępującego przeciwnika, stanowią wykroczenie przeciw godności stanu. (O. z 16 października 1926 Rd. 81/26/600).

5. Adwokat, który jako zarządca masy konkursowej wbrew protestowi krydatarjusza i ostrzeżeń adwokata, będącego jego rzecznikiem prawnym, uznaje na audjencji rozpoznawczej roszczenia, przeciw których należności i wysokości zachodzą poważne wątpliwości, staje się winnym wykroczenia przeciw obowiązkom i godności stanu. (O. z 18 grudnia 1926. Rd. 57/25/411).

6. Adwokat, który w piśmie procesowym — bez jakiejkolwiek ku temu rzeczowej podstawy — stosuje wobec kolegi zastępującego stronę przeciwną, agresywne wycieczki, złośliwe docinki, lub gryzącą ironję, staje się winnym wykroczenia przeciw godności stanu. (O z 5 marca 1927 Rd. 114 26/748, zatwierdzone O. N. S. z 29 października 1927. Ds. 54/27/1).

7. Ciężkiego wykroczenia przeciw obowiązkom i godności stanu staje się winnym adwokat, który w urzędowem — Izbie Adwokatów do zatwierdzenia przedłożyć się mającem — poświadczeniu stwierdza, wbrew rzeczywistemu stanowi rzeczy, odbycie przez kandydata adwokatury praktyki adwokackiej.

Tego samego wykroczenia staje się winnym i kandydat adwokatury, który takie poświadczenie, mimo wiedzy o nieprawdziwości jego treści, przedkłada Wydziałowi Izby celem uzyskania wliczenia okresu tej zmyślonej praktyki w czas, przepisany ustawą do uzyskania adwokatury. (O. z 12 listopada 1927 Rd. 89/27/632 i O. 1 października 1927 Rd. 88/27/631).

8. Adwokat, który bez żadnych rzeczowych podstaw obwinia Kolegę, prowadzącego z mocy piastowanego przezeń urzędu sędziego dyscyplinarnego dochodzenia w sprawie, w której ów adwokat działa, jako zastępca poszkodowanego, o stronniczość i celowe przewlekanie śledztwa, podrywa zaufanie do instytucji Sądu koleżeńskiego i podkopuje godność stanu, a temsamem staje się przez rzucenie takiego nieuzasadnionego podejrzenia winnym wykro-

*) Vide Nr. 1 i 2 z 1927 r. i wszystkie artykuły powołane w uwadze Nr. 1 z 1926 r.

czenia przeciw godności stanu. (O. z 2 października 1926 Rd. 67/26/500).

9. Ustawa z 6 sierpnia 1923 D. U. Nr. 71 poz. 555 opuszcza w drodze amnestji tylko takie kary, które do chwili wejścia w życie tej ustawy jeszcze nie były wykonane (art. 5 L. 1 i 4 i art. 7 cytowanej ustawy).

Do kar już wykonanych ta ustawa amnestyjna nie ma wogóle zastosowania.

Ponieważ statut dyscyplinarny z 1 kwietnia 1872 Nr. 40 D. U. nie zna odrębnej formy wykonania kary nagany, przeto poza samo wyrzeczenie tej kary w danem orzeczeniu, kara nagany jest już wykonaną z chwilą, gdy orzeczenie dyscyplinarne stało się prawomocnem.

Nie można zatem darowywać w drodze amnastji z ustawy 6 lipca 1923 kary nagany tam, gdzie orzeczenie dyscyplinarne, nakładające tę karę, w chwili wejścia w życie ustawy amnestyjnej, było już prawomocne.

Amnestja więc może być stosowaną tylko do tych kar nagany, które albo mieszczą się w orzeczeniu, zapadłem wprawdzie przed wejściem w życie ustawy z 6 lipca 1923, ale w czasie, kiedy ta ustawa weszła w życie, jeszcze nie prawomocnem, albo też do tych kar nagany, które nałożono orzeczeniem zapadającem po wejściu w życie ustawy z dnia 6 lipca 1923. W tym przypadku ową karę nagany darowuje się równocześnie z wydaniem orzeczenia dyscyplinarnego. (O. N. S. z 20 grudnia 1924. Ds. 173/24/1 zmieniające orzeczenie z 4 października 1924 Rd. 72/21/468).

10. Nie ma warunków wykreślenia kary nagany z rejestru po myśli § 56/2 Statutu dyscyplinarnego, mimo, że wymagany w tym przepisie okres czasu od orzeczenia tej kary już upłynął, jeśli przeciw adwokatowi, który żąda wykreślenia, jest w toku nieukończone jeszcze postępowanie dyscyplinarne. Postępowanie to może bowiem doprowadzić do zasądzenia, a temsamem dowieść braku istotnego warunku wykreślenia kary nagany t. j. „nienagannego zachowania się“ danego adwokata. (O. N. S. z 11 grudnia 1926 Ds. 173/23/1 zatwierdzające O. Sądu dysc. z 29 maja 1926 Rd. 72/21/468).

11. Adwokat, który zaciągniętej u Kolegi, chociaż nieznacznej pożyczki okolicznościowej w terminie nie zwraca, a upomnienia pozostawia bez odpowiedzi i uchybienia terminu nie usprawiedliwia, staje się winnym wykroczenia przeciw godności stanu. (O. z 5 czerwca 1927 Rd. 34/26/260).

12. Adwokat winien nawet poza swojem urzędowaniem, a zatem także przy wykonywaniu swoich zobowiązań prywatno-prawnych z umowy, zachować wobec swego kontrahenta lojalność, punktualność i ścisłość, tudzież unikać nawet pozoru, jakoby, korzystając z niepomyślnej sytuacji prawnej swego kontrahenta, próbował uchylić się od wypełnienia swoich zobowiązań. Tembardziej musi dbać o ścisłe wypełnienie ze swej strony umowy tam, gdzie z przebiegu pertraktacji i z istoty umowy wynika, że jego kontrahent już dlatego nie wątpił o dokładnem dopełnieniu umowy, że tym, który wobec niego zobowiązania zaciąga jest adwokat.

Zawodząc to zaufanie, jakie społeczeństwo ma prawo żywić do adwokata, jako osoby publicznego zaufania, podkopuje adwokat stanowisko adwokatury i poniża swą godność osobistą. Staje się zatem winnym wykroczenia przeciw godności stanu adwokat, który po śmierci zawodowego Kolegi układa się z jege dziedzicami o objęcie po nim lokalu kancelaryjnego wraz z urządzeniem celem prowadzenia w nim swej kancelarji, tudzież o poparcie go wobec Izby w kierunku ustanowienia go substytutem zmarłego Kolegi; przyjmujew zamian za to obowiązek płacenia tym spadkobiercom przez pewien okres czasu świadczeń miesięcznych, a w razie ziszczenia się pewnych warunków, także jednorazowej odprawy, następnie zaś, gdy dewaluacja pieniądza wypaczyła w zupełności treść i istotę tej dwustronnej i odpłatnej umowy, wyzyskując niepomyślną sytuację prawną swych kontrahentów, korzysta z wszystkich nabytych tą umową praw, świadcząc w zamian tylko znikomą, nieomal już zupełnie bezwartościową odpłatę i uchylając się przez dłuższy okres czasu od wszelkich stawianych mu przez kontrahentów, a na ich prośbę nawet przez Prezydjum Izby propozycji polubownego załatwienia tych roszczeń. (O. z 19 czerwca 1926. Rd. 25/23/336).

(D. n.)

Z Oddziału Związku Lwowskiego.

Nawiązując do zeszłorocznego ogólnego sprawozdania Zarządu Oddziału, dołączonego do Nr. 2 *Czasopisma* z 1927 r. i dalszego, częściowego za 1927 r, w Nr. 10 z 1927 r., należy nam zaznaczyć zaraz na wstępie, że dwie sprawy wysunęły się w 1927 r. na czoło prac Oddziału, jako najważniejsze w tym okresie nietylko dla Związku, ale i dla całej adwokatury. Nim ogłosimy doroczne szczegółowe sprawozdanie z czynności za 1927 r., chcemy dziś ograniczyć się do tych dwu spraw naczelnych.

Pierwszą z nich była intenzywna współpraca Oddziału, jego członków i Zarządu w zorganizowaniu i w obradach zbiorowej Ankiety nad projektem Kodeksu procedury cywilnej, wyszłym z Komisji Kodyfikacyjnej. O składzie tej Ankiety, do której weszli i objęli referaty poszczególnych działów projektu nietylko Adwokaci, ale i Sędziowie, członkowie Prokuratorji Generalnej i Wydziału prawa Uniwersytetu Kr. Jana Kazimierza;

tudzież o sposobie i toku jej prac, zamieściliśmy w Nr. 9 *Czasopisma* z 1927 r. osobny artykuł; a o rezultacie pracy Ankiety, zawartym w jej opinji z dnia 17 listopada 1927 r. przesłanej Komisji Kodyfikacyjnej, tudzież łączących się z nią osobnych opinjach. Zarządu Głównego Związku i Zarządu Oddziału Poznańskiego w szczegółowej kwestji dyskrecjonalnej władzy Sądu wobec adwokata, doniósł już artykuł wstępny Nr. 12 *Czasopisma* z 1927 r., na który się powołujemy. Jak wytężoną była w tym przedmiocie współpraca naszego Oddziału, powinno wystarczyć to, że zajęła ona dwa plenarne posiedzenia Ankiety i sześć posiedzeń ściślejszych (referentów) i wymagała ze strony Zarządu naszego Oddziału trudu nad przeprowadzeniem organizacji Ankiety i technikę jej obrad i końcowej opinji. Ale na tem nie skończyła się jeszcze praca naszego Oddziału w tym przedmiocie. Przeciwnie, uważaliśmy i uważamy to dopiero za początek prac adwokatury około rozbudzenia studjów nad przyszłą ustawą procedury cywilnej, która to praca powinna się odbywać we wszystkich Oddziałach naszego Związku i w czasie przygotowawczym, jaki przyszła ustawa oznaczy od jej ogłoszenia do dnia wejścia w życie, powinna doprowadzić do dokładnego teoretycznego i praktycznego jej poznania. Dla tego Zarząd Oddziału zainicjował bezpośrednio po ukończeniu prac Ankiety cykl wykładów, mających na razie głównie na celu systematyczne przedstawienie wszystkich działów projektu i różnic, zachodzących między projektem, a obecnie jeszcze w Małopolsce obowiązującą procedurą poaustrjacką. — Cykl składał się z pięciu wykładów, z których dwa wygłosili Sędziowie S. O. pp. Zenon Bańkowski, dnia 20 stycznia 1928 r. o przepisach jurysdykcyjnych i wstępnych przepisach procesowych (art. 1 — 181); Dr. Leon Bloch dnia 3 lutego 1928 r. o dowodach (art. 252 do 387); — Star. Radca Prok. Gen. Dr. Karol Skrowaczewski, dnia 27 stycznia 1928 r. o postępowaniu (art. 132 — 251); i dwaj adwokaci: Dr. Maurycy Allerhand, dnia 10 lutego b. r. o środkach prawnych i postępowaniach nadzwyczajnych (art. 338—488) i Dr. Antoni Dzięddzielewicz dnia 17 lutego b. r. o Sądach polubownych i kwestji udziału w nich adwokatów, jako sędziów (art. 489 — 512). Wykłady te wraz z obradami Ankiety nietylko obznajomiły członków naszego Oddziału z całokształtem przyszłej procedury, ale pobudziły także inne Oddziały do urządzenia u siebie podobnych cyklów wykładowych, z czego należy oczekiwać ożywienia się i rozwinięcia w adwokaturze naszej studjów i literatury także w poszczególnych kwestjach spornych, jakie przyszła ustawa nasuwa. Skutek ten już dziś widoczny jest na łamach poszczególnych czasopism adwokackich. Druga sprawa, która w daleko większej jeszcze mierze wymagała i ciągle jeszcze będzie wymagać pracy naszego Oddziału, to sprawa przyszłego gólnego Statutu dla adwokatury Państwa Polskiego wraz z łączącą się z nią sprawą IV Ogólnego Zjazdu Adwokatów Polskich, dla którego ten Statut ma być głównym przedmiotem obrad. Wprawdzie praca i decyzja w obu tych kierunkach należą do Zarządu Głównego Związku, ale gdy Zarząd ten opiera się głównie na członkach Oddziału naszego, ileże jego członkowie lwowscy stanowią Wydział Wykonawczy Zarządu Głównego, to łatwo też zrozumieć, że i praca w tych obu kierunkach, a zwłaszcza przygotowawcza i wykonawcza, spada na nasz Oddział.

Nietylko jednak członkowie, stanowiący Wydział Wykonawczy Zarządu Głównego, ale i cały Zarząd naszego Oddziału brał najgorliwszy udział w pracach nad Statutem adwokackim, a od ostatniego kwartału 1927 r. po dziś dzień jest tą pracą niemal pochłonięty. Po odbyciu w ciągu lat 1926 i 1927 szeregu Konferencji nad przyszłym Statutem u głównego jego referenta w Komisji Kodyfikacyjnej p. Mecenasa J. J. Litauera w Warszawie, projekt tegoż referenta rozesłany został do zaopiniowania Izbom Adwokackim i Związkowi dopiero z początkiem lutego b. r. Gdy w tym celu Zarząd Główny zwołał na dni 25 i 26 lutego b. r. do Lwowa swoje VIII Posiedzenie plenarne i wziął ów projekt za główny przedmiot swych obrad, przeto przygotowanie i opracowanie wniosków do tych obrad, praca bardzo trudna i odpowiedzialna, a zarazem w tak krótkim terminie gorączkowa, spadła na członków Zarządu naszego Oddziału.

Bliskie VIII posiedzenie Zarządu Głównego znajdzie w rezultacie tej pracy przygotowawczej materjały do obrad nietylko w sprawie ustawy o ustroju adwokatury, ale i wsprawie programu obrad IV Zjazdu Adwokatów Polskich. *Dr. Marjan Plechawski* sekr.

Wydawca: Związek adwokatów polskich we Lwowie. Redaguje: **Komitet redakcyjny.**
Redaktor odpow.: **Dr. Antoni Dzięddzielewicz.** Pierwsza Związkowa Drukarnia we Lwowie, Lindego 4. Tel. 25-23.